

smarten en
dus, dat
Christus
aan God
geeft men
de raad-
bedoeling
de Apostel
David zegt,
zijn rede-
profetische
ben-zeged,
vervuld ge-
duld nu aan
vrij uittoot
David, dat
is en zijn
g. (vs. 29)
begraven
het dus, dat
aan slaan,
(al, dat de
ou worden)
tanding van
verlaten in
verdering
hijlende uit-
end, — en
dit zelfs de
dat Hades
tende. Toch
gewichtige
el hier niet
van de ziel
waar, dat
het woord
en zin van
sterven per-
steld deze
de Apostel
tussen
i. zijn ge-
te wordt ge-
niet heeft
den Hades
is het daarin-
gen met de
de Apostel
gt, dat God
n hebbende,
zien het niet
zelve dood
is, dat wil
in den dood
t des doods
Zijn vleesch
liet kende de
e voor Hem
en lichaam
God heeft
niet overge-
ods, en niet
verdering
t de smarten
stus uit de
leven Hem
gt niet, dat
een bepaald
tus' ziel na
Dan zou de
het Christus'
de zijn ziel
beval en tot
zegd heeft:
Paradijs zijn.
e maken met
k, maar be-
Paulus in
laar, in den
lukzaligheid.
het genomen
voor de af-
opig worden
en staat des
keerd heeft
graf.

wordt het
n de Open-
hertal plaat-
in Op. 1:18,
oos met den
dus in Dood
ig is echter
voorgesteld
fke machten
n. Dit hangt
profetie, die
e op aarde
niet. Zoo
is, die in het
benbaren zal,
sche wereld-
geesten zal
n, en het rijk
n vrouw, de
En zoo nu
Dood en den
rdt zelfs ge-
paard rijdt
Wat hier nu
is niet ge-
taling het is
enb. 20:14
eens in den
en de Hades
f zijn. Maar
Hades op te
thinnenrijk,
niet als een
elke topo-
Hades lijd
men gezegd,
voorgaat
n daarna de
om de zielen
acten, maar
met wat in
toch gezegd,
Dood en aan
even om te
r aarde. Zij
den honger,
der aard-
ze optreden
d en Hades
de machten,
e zouden ze

in onze taal het best kunnen weergeven door Dood en Verderf.

Nog verder gaat de beeldspraak, waar in Openb. 20:13 wordt gezegd, dat in den jongsten, dag de Zee en de Dood en de Hades de dooden, die in hen zijn, zullen opgeven om geoordeeld te worden naar hunne werken. Zeker wordt hier de voorstelling gegeven, dat de Dood en de Hades de menschen niet alleen dooden, maar ook de dooden in zich opnemen tot den oordeelsdag. Toch mag men daaruit niet afleiden, dat de Hades hier wel als plaats, als schimmrijk zou gedacht zijn, want de Dood wordt hier naast den Hades genoemd en de Dood is geen plaats. Hij heeft men hier, evenals in het Oude Testament meermalen geschiedt, den Dood en den Hades op te vatten als monsters, die den muil wijd openstaan, om al wat leeft te verslinden. Jona spreekt zelfs van den buik van de Scheel en zegt: uit den buik van de Scheel roep ik tot u. Wil men hier een onderscheiding maken, dan kan men zeggen, dat de Apostel eerst de zee noemt, omdat de zee degenen die in haar verdronken zijn en geen graf hebben gekregen, terug geeft: „de zee gaf de dooden, die in haar waren”; en dat daarna de Dood en de Hades samen worden genoemd om aan te duiden degenen, die op het vasteland gestorven en begraven zijn. En waar er uitdrukkelijk staat, dat de Dood en de Hades samen hunne dooden teruggaven, daar kan hier niet aan schimmen of afgestorven zielen worden gedacht.

Ook de beeldspraak in vs. 14 wijst er op, dat de Dood en de Hades hier als personen zijn gedacht. Na de „dooden” te hebben opgegeven, die in hun macht waren, worden ze gegrepen en in den pool des vuurs geworpen. De saamvoeging van Dood en Hades wijst ook hier uit, dat de Hades niet als een plaats is gedacht, maar als een vijandige macht, die God eenmaal verdoen zal.

In dien zelfden zin moet dus ook verstaan worden, wat Christus in Openb. 1:8 zegt: „Ik heb de sleutels van den Hades en den Dood”. Gewoonlijk vat men dit zoo op, dat de Hades hier als een burcht of slot is voorgesteld, waarin de gestorven zielen worden opgesloten en waarvan Christus de sleutels zou bezitten. Metterdaad geeft de uitdrukking: sleutels van den Hades, hiertoe aanleiding, en indien dit er alleen stond, zou tegen deze opvatting niet veel in te brengen zijn. Maar ook hier worden Dood en Hades saamgevoegd en de Dood wordt nooit als een vesting of burcht voorgesteld. Om aan deze moeilijkheid te ontkomen, vatten enkele uitleggers deze uitdrukking daarom alzoo op, dat de sleutels van den Hades en den Dood zeggen willen: de sleutels, die de Dood als Koning van den Hades bezit en die tot den Hades den toegang verschaffen. Deze uitlegging is echter zeer gewrongen. Indien er stond: Ik heb de sleutels van den Dood tot of van den Hades, dan zou deze opvatting nog mogelijk zijn, maar niet nu beide Dood en Hades naast elkaar worden genoemd en door het voegwoord en zijn verbonden. „Ik heb de sleutels van den Hades en den Dood” kan niet verstaan worden in den zin van: de sleutels, die tot den Hades den toegang verleen en die de Dood bezit. Hierbij komt, dat overal in de Openbaring de Dood en de Hades als personen worden voorgesteld. Beter is het daarom den Dood en den Hades te denken als de bezitters en eigenaars dezer sleutels, zoals ook de uitdrukking in Openb. 3:7: „die den sleutel Davids heeft”, wil zeggen, de sleutel waarvan David de bezitter was. De Dood en de Hades hadden de sleutelacht over dood en graf, tot dat Christus door zijn opstanding hen overwon en nu die sleutelacht Hem toekomt. Hij opent en niemand sluit. Hij sluit en niemand opent. Zelfs de Dood en de Hades zijn Hem onderworpen, want ze vermogen niets, zonder dat Hij hun macht geeft (Openb. 6:8).

Teestafel.

Dr. A. KUYPER, TAFFERELEN UIT DE HEILIGE SCHRIFT in beeld gebracht door beroemde hedendaagse schilders van alle landen. Amsterdam — Uitgevers-Maatschappij „Elsevier” — 1910.

Van dit plaatwerk met toetsende bijdragen van Dr. A. KUYPER, zond de Uitgevers-Maatschappij „Elsevier” ons een Prospectus toe.

Gaarne vestig ik er hier de aandacht op, al kan uiteraard een beoordeeling eerst volgen wanneer het in zijn geheel voor ons ligt.

Naar uit den Prospectus blijkt, zal dit werk 72 platen bevatten, die reproducties in „Mezzogravure” zullen geven van even zooveel tafereelen uit de Heilige Schrift, zoals beroemde schilders van onzen tijd die hebben gezien in hun verbeelding en toen op doek gebracht.

Van deze schilders uit onzen tijd worden o.a. met name genoemd ALMA TADEMA, WALTER CRANE, ISRAËLS, PUYIS DE CHAVANNIS, FRITS VAN UDEH, ARTHUR KAMFF, VILLEGAS.

De beschrijvingen van Dr. KUYPER zullen dan, door zijn woord, elk tafereel, zoals de Prospectus zegt, doen leven. Tekst en gravures in groot formaat zullen straks een prachtalbum vormen.

Maar, zoals de uitgevers zeggen, de mezzogravures zullen ook als wandversiering kunnen dienst doen.

„Wanneer men een of meer lijsten doet verzenden, waarvan het achterpaneel of achterbord door „wervelij” wordt vastgehouden, zodat 't uiterst gemakkelijk uit de lijst gelicht en weer erin gezet kan worden, dan kan men bevestigings afzet platen aan den wand hangen; zonder de collectie als geheel in 't minst te schenden.”

Eindelijk zij nog uit den Prospectus vermeld, dat het werk zal verschijnen in 24 maandenlijksche afleveringen, elk bevattend 3 photographes (formaat 38 x 51 cm.).

Dr. KUYPER schreef voor dit werk een INLEIDING, die ons mede is toegezonden.

Dese inleiding is een leeswaardig stuk, ook op het gebied van kunst-theorie. Voor alles is daarin onze oud-hoogleraar in de esthetiek aan het woord.

Ik wil hier uit dese INLEIDING iets mededeelen,

ook omdat daardoor de bedoeling van het werk zelf kan worden verduidelikt.

De geachte schrijver begint met te wijzen op wat ik zou willen noemen de wisselwerking tusschen de Kunst en het Heilige. „Het Heilige kan desnooys de Kunst ontberen, de Kunst het Heilige niet.”

Verder wordt er door Dr. KUYPER op gewezen, dat waar „het Heilige en de Kunst hun eenheid vinden in de behoefte aan inspiratie, uit wat boven het gewone leven uitgaat, de Kunst, wijl zij in het Heilige ook een eigen stof moet vinden, zich wierp op het Heilige Boek, op de Schrift”. „Hier, in de Schrift, vindt de Kunst heel een historie, die, tot op der dingen oorsprong teruggaande, de eeuwen door liep. Ze vindt er de diepte tegenstelling tusschen God en den verkeer, tusschen wat rein en onrein is, om bij de donkere schaduw van het satanische, den glans van het Heilige in te hooger luister te doen uitschitteren. Ideaal en realiteit in rustelooze worsteling. Het doen der menschen omhoog en het bestel Gods uit den Hooge. Vergezicht tot in den baster terug, en vooruit tot in het Jerusalem dat van den hemel nederdaalt.”

„Omgekeerd”, zegt de Schrijver dan verder, „heeft dit Heilige Boek de Kunst noodig om zijn schatten te laten zien. De kunst doet zien, wat de Schrift zelfs slechts doet hooren”.

In een keurig kunst-historisch overzicht wijst Dr. KUYPER dan aan hoe Kunst, met name de Christelijke Schilderkunst, aan dit aanhoudelijk maken van het Heilige is tegemoet gekomen.

In de protestantsche wereld is door „die lange reeks van Bijbeluitleggen met platen, die vooral in Engeland en niet minder in ons land getuige koopers vonden, en die zelfs nog in de vorige eeuw GUSTAVE DORE met zijn eenig schoone collectie Schriftuitleggen verrijkte” — daarin getracht te worden.

Naar aanleiding van deze „Bijbeluitleggen met platen” volgt dan een kort, maar zeer zakelijk overzicht van de verschillende methoden van „Bijbelverlichting”.

KUYPER leert ons daarin te onderscheiden: 1. Wat hij noemt, een *geschiedkundige* methode van Bijbelverlichting, die de Oostersche tafereelen in een Westerschen milieu verplaatst. 2. De *idealiserende* methode, die de tafereelen idealiseert, de hoofdstaaten verheft boven het niveau van ons gewoon menschelek leven. „Het is de hemelische binnenside van de heilige historie, die zij u naar buiten toont.” 3. De methode der *phantasie-kunst*, die het Oostersche wel anders wil uitbeelden dan het onze, maar dat Oostersche zelf niet genoegzaam kent. 4. De *archaeologische* methode, die haar vormen niet langer phantaseert, maar door exacte studie van de Oostersche wereld trachtte te vinden. 5. De *realistische* methode, die de dingen zoo wil doen zien, dat het gebeuren ervan niet meer vreemd aandoet; die niet enkel oudheidkundig streeft, maar ook *zakelijk* wil werken.

Naar het oordeel van Dr. KUYPER staat dan de *idealiserende* methode het hoogst, al kent hij ook betrekkelijke waarde toe aan de *realistische*, en in het plaatwerk zullen dan ook reproducties uit beide richtingen worden opgenomen.

Na een kort bericht over de drie groote Bijbelverlichtingen bij ons, die van ROMYNS DE HOOGHE, van JAN LUYKEN en PIETER DE HONDT, volgt dan in deze inleiding ten slotte een korte mededeeling over de platen die in het werk zullen worden opgenomen.

Voorop zullen gaan een aantal platen naar schilderijen van JOSEF VILLEGAS. Ze toonen ons de tegenstelling tusschen Israël en de volkeren. Dan komt een tweede groep, illustrerend wat Israël van zijn hooge roeping deed vallen. De groep die daarna komt, geeft Israël onder David. En zoo gaat het terug op de Richteren; op de vorming van den volkstaat onder Mozes, op de Patriarchen, om ten slotte uit te komen bij de *Totidood*, dat is, bij den oorsprong der dingen en den oorsprong der alle historie door gaande tegenstelling tusschen het paradijs en den val door de sonde. Het optreden van die bronke roept om den Verlosser. Hij verschijnt, de Christus Consolator die de rondsche ellende terugdringt. En aldus spoedt het naar het einde.”

Bij wijze van proeve zond de uitgever ons een gravure naar de *Katn en Abel van Walter Crane*.

Ik hoop bij verdere toezending der verche nen sukken, de aandacht op dit werk te blij ven vestigen.

Verenigingsleven.

HET WERK DER BARMHARTIGHEID IN INDIE.

III.

In dit laatste gedeelte van het overzicht van het werk der barmhartigheid in Indie moeten nog een viertal richtingen behandeld worden, en wel allereerst de

Kolonie Pangoeengsen

bij Pati, in 1902 opgericht door Mej. M. Jans, toen, tengevolge van zware overstromingen en cholera, de nood en ellende in die streek groot waren. De bedoeling was, armen en nooddriftigen onderdak en voedsel, zoo noodig geneezing en zoo mogelijk ook werk, te verschaffen. De aanvang van deze inrichting is zeer klein en gering geweest. Zij kreeg eerst eenige meerdere bijdragen, toen door een belangstellende /1000 in eens en door anderen kleine gaven gegeven werden, waarvoor in het noordoostelijk gedeelte van het Moerjageberge, afdeling Pati, Residentie Samarang, een stuk land gekocht kon worden, geschikt voor kolonisatie.

Door vele moeilijkheden is de kolonie thans reeds heen. Veel tegenslag heeft zij ondervonden, maar gebrek was er nooit, al moest men soms ook zunitsjes aandoen, als de giften niet al te ruim vloeiden, waarmee vooruit moest worden in wat de kolonie zelf te weinig opbracht.

De inrichting staat thans onder de commissie van toezicht van drie zendelingen der Doopsgezinde Zendingvereeniging, die de zaak zoo hebben geregeld, dat het land verdeeld is onder de, destijds 141, werkende opwonenden, die zoo lende in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Daarbuiten om moet dan steeds ge zorg worden voor de zieken en gebrekkigen, waarvan sommigen naderhand, als ze genezen zijn, natuurlijk voor eigen levensonderhoud werken kunnen.

Tans komen we tot het bekende

Ziekenhuis te Modjo Wano, dat belangrijk genoeg is om er een uitvoerige beschrijving van te geven, — en dat dan ook in het hier telkens aangehaalde werk een ruime plaats inneemt, — indien de ruimte het ons hier toeliet.

Het was in 1864, toen zendeling J. Kuyt met de behandeling van zieken begon, dat voorspeld werd, dat er te veel zonden komen

dan dat het vol te houden zou zijn. Die voorstelling is alleen daarom niet uitgekomen, dat de Christelijke barmhartigheid tegen de stijgende behoeften opgewassen bleek.

In hoe groote behoeften de ziekenverpleging daar voorzag, blijkt wel daaruit, dat in 1870 461 oogziekten te behandelen waren, waarvan het grootste deel dagelijkse behandeling noodig had, en voorts nog 2440 andere zieken, aan welke 6716 maal geneesmiddelen moesten worden verstrekt.

Op den duur kon dat niet gaan zonder ziekenhuis, en, hoewel men zich jarenlang behield, werd toch eindelijk in 1894 een ziekenhuis gesticht. Zooveel belangstelling was er echter toen dan ook in de zaak, dat bijna een vierde deel der benoedigde gelden, die totaal op /25.000 beliepen, in de gemeente ter plaatse werd aangebracht, terwijl slechts ongeveer een tiende gedeelte uit Nederland behoefte te komen.

Sedert 1870 is het getal patiënten nog zeer toegenomen. In 1907 werden in het ziekenhuis in 't geheel 7312 zieken behandeld. Daaronder waren naar een globale berekening ongeveer 1000 Christenen; van de 337 patiënten, die dagelijks gemiddeld in het ziekenhuis verpleegd werden, behoorden door elkaar niet meer dan 15 tot de gemeente.

Reeds even werd melding gemaakt van het

Ziekenhuis te Sonder

in de Minalaha van Menado. In dat deel van Celebes werd reeds voor meer dan negentig jaar het eigenlijke zendingswerk aangevangen, dat er, eenig bekend is, zoo goede vruchten heeft gedragen. Hoewel de bevolking er in haar geheel het Christendom heeft aangenomen, zoodat er nog slechts, hier en daar verspreid, een 3000 heidenden wonen, en veel overgenomen is van Europeesche levenswijze en manieren, — vindt men er slechts één hulpziekenhuis, en wel het bovengenoemde, dat er in 1907 werd opgericht, nadat door de bevolking zelve op aansporing van den hulpdrinker en de inlandsche leeraars was beloofd, tot die oprichting te zullen medewerken. Die belofte werd inderdaad vervuld, want de inlanders hielpen trouw bij den bouw van het huis, die in nachtelijke uren uitgevoerd werd.

Van gouvernementwege wordt voor een der beide Europeesche, door het Nederlandsche Zendinggenootschap uitgezonden, gediplomeerde zusters een subsidie van /600 'sjaars genoten, plus een toelage van /550 voor het ziekenhuis en gratis verstrekking van medicijnen. Al de overige kosten worden gedekt door een vaste bijdrage uit de collectie bij de godsdienst-oefeningen in de 22 gemeenten van het ressort Sonder.

Het verslag over 1908 vermeldt, dat in de polikliniek in 1908 9475 patiënten kwamen, aan wie 16393 maal hulp verleend werd; dus aan ongeveer 53 per dag. In het ziekenhuis werden 144 patiënten opgenomen, tegen 90 in het jaar te voren, terwijl 503 huisbezoeken werden afgelegd, tegen 528 in 1907. Ook hier dus een drukke, steeds zich uitbreidende werking!

Hiermede zijn wij gekomen aan het slot van onze vluchtige bespreking van het werk der barmhartigheid in de Oost en rest alleen nog, met een kort woord melding te maken van een huis van barmhartigheid in de West, dat onder bescherming staat van H.M. de Koningin-Moeder, namelijk

Bethesda,

het gesticht der protestantsche vereeniging tot verpleging van lepralijders in de kolonie Suriname.

Het is bekend, dat het aantal melaatschen in Suriname groot is. Het gouvernement heeft zich zijnerzijds de belangen der gezonden aangezien, door maatregelen te nemen tot isolering der lepralijders. In „Groot-Chatillon”, op 3 1/4 uur afstand, per stoomboot, van Paramaribo gelegen, heeft het een melaatschen-ayl opgericht, waar gesond kan worden voor de melaatschen, die tot bescherming der samenleving in de kolonie geïsoleerd worden. De opname aldaar is meestal een gedwongen, die hulpbehoevenden te ondergaan hebben. Het spreekt dan ook wel vanzelf, dat er, naast het regeringsgesticht, groote behoefte bestond aan het werk der particuliere verpleging, die bereid bevonden werd, zich de melaatschen om hunne wille aan te trekken.

Daarom is, dicht bij het regeringsgesticht, het particuliere gesticht „Bethesda” tot stand gekomen, door de samenwerking van protestanten van allerlei gezindten, nadat de Roomschen het goede voorbeeld gegeven hadden. Dat dit huis zich in den loop der jaren het vertrouwen van de bevolking heeft weten te verwerven, kan voldoende daaruit blijken, dat negen jaren nadat de eerste patient zich aan de verpleging aldaar toevertrouwde, een veertigtal lijders in „Bethesda's” paviljoenen, waar natuurlijk ulemaud gedwongen opgenomen wordt, werden verpleegd.

Officiële Berichten.

L. S.

De classis 's-Gravenhage heeft in hare vergadering van 22 Febr. l. l. peremptoer geëxamineerd met algemeene stemmen toegelaten tot den Dienst des Woords en der Sacramenten den heer F. C. Meyster, beroepen Pred. te Zegwaart e. a.

Namens de classis:

F. W. GROSHOUW, h. t. act.

Classis Amersfoort.

Vergadering van de kerken der classis Amersfoort l. v. 22 April a. s. te Amersfoort. Punten voor het agendum worden ingewacht bij ondergeteekende vóór of op 26 Maart 1910.

Namens de kerken Bunschoten A en B:

J. C. C. VOIGT.

Bunschoten, 14 Mit 1910.

KENNISGEVING.

De Kerkraad der Geref. Kerk te Huizum c. a. brengt hiermede ter kennis, dat het onder leiding en medewerking van de classis Leeuwarden ook te dezer plaatse koren mocht tot zelfstandige kerkformatie, en bij opgetreden is om de Geref. Kerk hier weder tot openbaring te brengen.

Bij gemis van eigen vergaderplaats zal de kerk van Huizum c. a. tijdelijk nog in combinatie blijven met de kerk van Leeuwarden, doch aldaar hopen we ook een eigen kerkgebouw te hebben en over te gaan tot beroeping van een eigen Diaenaar des Woords.

De Koning der Kerk, die ook hier zijn kerk heeft geplant, bedauwe haar mildelijk met Zijn

Heiligen Geest en stelle haar tot een lof van Zijnen Naam.

Het adres der kerk van Huizum is:

S. PAKKER, scriba.

Schrans C 113 bij Leeuwarden.

Huizum, 16 Maart 1910.

Particuliere Synode van Z.-Holland (ten Z.) De Geref. Kerk van Barendrecht, daartoe aangewezen door de classis Barendrecht, maakt bekend, dat de Particuliere Synode van Zuid-Holland (ten Z.) D.V. op nader te bepalen datum in de maand Juni te Barendrecht zal worden gehouden.

De classen binnen dit ressort worden uitgenoodigd, vóór 2 Mei aan het adres van den eerstondertekende opgave te doen van de namen (met woonplaats) der afgevaardigden en hunner secundi, en van de onderwerpen, die zij op de agenda wenschen geplaatst te zien, onder toezending van de daarop betrekking hebbende stukken.

Namens de roepende kerk:

J. E. VONKENBERG, praeses.

L. VAN DER VEN, scriba.

Barendrecht, 8 Maart 1910.

Kort Verslag van de vergadering der Classis Dordrecht, den 3en Febr. j. l. gehouden.

1. Opening door den Voorzitter.

2. Het moderamen bestaat uit: Ds. G. Warner, praeses; Ds. H. H. Schoemakers, assessor; Ds. V. Hepp, scriba.

3. Alle kerken zijn wettig vertegenwoordigd.

4. De notulen worden gelezen en goedgekeurd.

5. Ds. van Dam verstrekt eenige mededeelingen aangaande de Zending.

Ds. Schoemakers vraagt inlichtingen omtrent een collectie voor de Vr. U., die door een kerk wel gehouden is, naar de afgevaardigden verklaren, maar niet is opgezonden.

6. Ingekomen:

a. een brief van br. M. W. d. B. te R. over een tekort aan pensioen, door zijn moeder Mevr. de Wed. P. d. B. van de kerk van Puttershoek niet ontvangen. De classis zal voor dit tekort genoemde kerk helpen.

b. een brief van br. N. B. S. te H. I. A. in zake de grens zijner kerk. De classis adviseert, dat de kerkraad van H. I. A. met dien van Z. overleg zal plegen.

7. Naar aanleiding van het rapport over de belijdenisvragen, door een desbetreffende commissie op de vorige vergadering uitgebracht, wordt het bij stemming wenschelijk geacht, dat er binnen het ressort der classe in deze meer uniformiteit komt. Ook spreekt de classis zich voor voorbeeldige (en niet slechts zakelijke) vaststelling der vragen uit. Over den inhoud daarvan zal een volgend maal worden beraadslaagd. Omdat in het vorig classicaal verslag de door de commissie voorgestelde vragen minder correct waren afgedrukt, volgen ze hier op verzoek der classis nogmaals:

1. Of gij van harte gelooft en dies oprechtelijk belijdt, dat de leer, die in 't Oude- en Nieuwe Testament vervat is, en in de artikelen des christelijken geloofs begrepen is en in de christelijke kerk alhier geleerd wordt, de waarachtige en volkomene leer der zaligheid is, en mitdien alle leer verworpt, die daarmede strijdt.

2. Of gij een ernstig voornemen hebt om door Gods genade bij die leer te blijven en alsoo uw leven en zaligheid buiten uweven in Christus te zoeken; en naar de verplichting uws doops den eenigen waarachtigen God: Vader, Zoon en Heiligen Geest aan te hangen, te betrouwen en lief te hebben van ganschen harte, van ganschen ziele, van ganschen gemoede en met alle krachten, de wereld te verlaten, uwe oude natuur te dooden, en in een godsalig leven te wandelen.

3. Of gij des zins en willens zijt in de gemeenschap der Christelijke kerk inzonderheid door een getrouw gebruik der genademiddelen, de bediening des Woords en der Sacramenten te zullen volharden, en zoo gij — wat de Heere verhoede — U ooit in leer of leven kwaamt te misgaan, U te willen onderwerpen aan de kerkelijke tucht?

4. De vacaturebuurten worden aldus geregeld:

a. voor Hendrik-Ido Ambacht: Ds. Knoll (13 Maart), Ds. Meynen (10 April), Ds. v. Schaik (24 April), Ds. Schoemakers (22 Mei).

b. voor Noordeloos: Ds. Beij (6 Maart).

c. voor Huizen: Ds. de Jonge (8 Mei).

5. Bij het onderzoek Act. 41 V.K.O. vragen Alblasdijdam en Antwerpen dencelfden steun van de provincie aan als het vorige jaar, Puttershoek met f 25— verhooring.

10. Als roepende kerk voor den volgende keer wordt aangewezen Dordrecht.

11. Dankgebed en sluiting.

Op last der Classis voornemd:

V. HEPP, Scriba.

Antwerpen.

Buitenland

Frankrijk. Madagascar.

Reeds veel is over den toestand geschreven die op Madagascar geschapen is door het optreden van den socialistischgezinden gouverneur Augagneur. Wij willen nu het een en ander daarvan toevoegen, heiligen ontleend is aan het *Journal de Genes*.

Men mag op het eiland een gebouw voor het houden van Godsdienstoefeningen — in den regel een eenvoudige houten hut — slechts bouwen wanneer de overheid dit goed heeft gekeurd. De aanvragen worden in den regel geweigerd. Nu eens heet het, dat het aantal Christenen te gering is om het bouwen van een kerk te rechtvaardigen, dan weer wordt het verzoek om een kerkgebouw te mogen stichten, zonder eenige opgaaf van redenen geweigerd.

Maar men gaat nog verder. Vele kerken gesticht onder de voorzorgs van Augagneur, die het bouwen van zulke gebouwen geheel vrij lieten, zijn nu op bevel der overheid gesloten, onder voorwende dat in dien tijd de noodzakelijke formaliteiten niet in acht waren genomen, of dat de toestemming van de plaatselijke overheid niet voldoende geweest was. Als een kerkgebouw moet gerepareerd worden of door een windvlaag geleden heeft, wordt het verlot tot herstelling geweigerd en het gebouw valt van lieverlede leeren.

Daarbij is het verboden Godsdienstoefeningen te houden in een lokaal dat niet voor den eredienst bestemd is. Elke inboorling mag met zijn vrouw en kinderen in den Bijbel lezen en bidden, maar niemand anders mag daarbij tegenwoordig zijn.

Een voorbeeld uit vele. Op een avond waren 6 inboorlingen, 3 mannen en een vrouw, in een huis vergaderd. Zij hadden twee bijbels, een gebedenboek en een boek met Bijbelsche geschiedenissen bij zich. Plotseling verscheen

de ambtenaar der regering met zijn assistent en politiedienaar en sprak: „Gij zijt met vijf mannen hier, en hebt het recht niet saam te komen. Het is door de regering verboden; wanneer gij het weder doet, dan gaat gij de gevangenis in, opdat de anderen het zouden zien en er zich aan spiegelen”. Men moet weten dat deze lieden bewoners waren van het dorp Ambakirano, wier kerke plotseling op hoog bevel gesloten was. Een verzoek om het weer in gebruik te mogen nemen, bleef twee jaar onbeantwoord; den 16ten Oct. 1909 werd het verzoek gewezen van de hand, zonder opgaaf van redenen. De Christenen van Ambakirano hadden dus geen kerk om in te vergaderen; in de open lucht mochten zij geen samenkomsten houden; kleine samenkomsten in hunne huizen waren eveneens verboden. Duizenden en nog eens duizenden verkeerden in hetzelfde geval.

Eene Christelijke vereeniging te Tananariva tot verpleging van weesen werd verboden, maar eene vereeniging welke dienen moet om de vrienden op Madagascar te vergaderen, mag openlijk worden.

Aan den voorzitter van het Protestantische Evangelische Zendinggenootschap gaf de gouverneur Augagneur, toen die bij hem klaagde over de vele te veelte drukkende waarden der Christenen van Madagascar gebukt gingen, ten antwoord: „Ik vraag mij af, met welk recht gij met uw klacht komt? Op grond van welke wet, van welke volmacht, komt gij er toe, u tusschen een hoop inboorlingen en de regering te stellen?” Op deze manier maakt deze bewindman zich van die dingen af.

Augagneur bevindt zich thans in Frankrijk. Kort na zijn aankomst te Marseille werd hij door een reporter van de *Matin* geïnterviewd. Hij liet zich daarbij volgendewijze uit:

„De strijd tegen het Protestantisme heeft aan scherpe vormen... De strijd gaat minder over het onderwerp, dan over de houding die de regering tegenover den eredienst heeft aan te nemen. Wij staan tegenover een vraag van staatkundige betekenis, die luidt: zal Madagascar aan de Fransen of aan de zending behooren?... De inboorling van Madagascar heeft geene godsdienstige voorstellingen. Hij sluit zich bij de zending aan, eenig en alleen om de regering te ontwijken. Om een Fransman van hem te maken, moet men hem aan den invloed van de priesters en predikanten ontrukken, om hem tegenover de Fransche ambtenaren te stellen. Dit heb ik willen bereiken door de propaganda der priesters en der predikanten te beperken. En onder de 300 zendingen zijn slechts 50 Fransen; de anderen zijn Engelschen en Noeren. Dit toont duidelijk genoeg, in welken geest propaganda gedreven wordt. Bovendien zijn die lieden zeer woestelijk.”

Wij voegen hier niets bij. Zou de Fransche regering op den duur den moed hebben, een man als Augagneur als gouverneur van Madagascar te handhaven?

Gemengd Nieuws.

In Korea, het land waar de Christelijke zending in de laatste jaren veel terrein won, vindt men 3410 Boedhistische tempels. Overeenkomstig de helft van deze gebouwen worden ten tijde van de telking evenwel verlaten en waren in een staat van verval. De andere helft wordt door Boedhistische priesters en nonnen bewoond. Op sommige plaatsen zijn de orden der monniken en nonnen klein; zoodat het geal tempelbewoners soms niet meer dan 10 bedraagt; maar op weer andere plaatsen zijn zij rijk en sterk, zoodat de tempels wel een 1000 menschen bergen en er sierlijk uitsien.

Wij deelden reeds mede, dat er in Engeland een comité gevormd was om een gedachtenboek in de Westminster Abbey te plaatsen, ten einde de nagedachtenis te eeren van John Bunyan, den alom bekende schrijver van „Christen's reise naar de ewigheid”, en van andere stichtelijke werken. Op een vergadering van 15 Febr. l. l. van het Bunyan-comité kon meegedeeld worden, dat de som voor het gedachtenboek benodigd, /16.800 bijeen was. Men wil voor dit geld een van de reuzen van de Westminster Abbey aan de westelijke derde glazen voorzien. Wij vermoeden, dat op die glazen voorstellingen zullen komen van heidommenten uit „Christen's reise naar de ewigheid”. Het werk wordt uitgevoerd door den